

tus. Sub isto venit Comes Rizardus de Sancto Bonifacio ad Lonicum, & turrim partis illorum de Romano destruxit, & adversam partem posuit in Castro. Tunc temporis, cum precibus, & amore meo Bonifacius de Orbana cum quibusdam suis sociis esset cum guarimento apud Baxianum cum Domino Alberico, placuit eidem Domino Alberico, quod idem Bonifacius veniret cum Erro de Lonicum, & si possent intrare Castrum, quod hoc facerent velociter. Ipsi autem minus cautè venientes, intraverunt Villam, ignorantès, quod Comes esset ibi, & haberet ipsam occupatam. Cum autem cognitus fuisset, idem Bonifacius vix evasit, & cum tanto periculo, quod vix posset ab ignorantibus credi. Captus fuit Scutifer ipsius, amisit equum, & arma, & viginti sex solidos magnorum Venetorum. Socius autem unus ejusdem alium equum amisit & arma, & vix, & inermis evasit. Duo alii sui focii capti fuerunt per Comitem, qui tradidit illos Marchioni, & ipse eos decollari fecit. De hoc nullum habui ego, cujus erat damnum, nec ipse aliquod restauramentum adhuc; & in veritate damnum fuit, sine morte virorum, ducentarum librarum, & ultra. Eodem autem tempore pars Dominorum de Romano, expulsis aliis de Castro, occupaverunt illud: altera autem pars, collectis amicis à Comite, & aliis amicis, obsidebant illos, qui erant in Castro, & cum machina, quam posuerant in domo mea propria, lapidabant intus Castrum, & hanc machinam miserat illis Comes cum hominibus de Sancto Bonifacio. Exierunt tum quidam de Castro, & quidam venerunt ab altera parte contra illos, quosdam occiderunt, & boves abstulerunt, & machinam: & sic omnes versi fuerunt in fugam. Petitur nunc Castrum per Potestatem Vicentiæ: & per Paduanos illis, qui intraverunt de novo, quamvis prioribus nihil dictum fuisset, cum effectu redditur Castrum Potestati, & Paduanis. Ponunt ibi Paduani custodes ad expensas Communis Lonici, & ambæ partes morantur in Villa, quæ ad invicem damna sibi dabant, & dari faciebant occultè per extraneos, excusando se se, quod non erant culpabiles. Unde consilio Paduanorum, qui erant Capitanei tunc in Civitate, & cum consilio suæ Curia, & consilio Civitatis, idem Dominus Gulielmus tale firmavit Statutum, videlicet, quod si cui partium damnum daretur de cetero alterutri partium, quod Dominus Tiso, filius Domini Alberici de Lanfranco pro parte sua cum illis totum damnum restituere debeat illi, qui damnum passus fuerit ex altera parte: & Dominus Gabriel de Lonicum eodem modo pro sua parte facere debeat; & sic illis fecit nuntiari.

Post hæc, cum boves mei essent de parabola Capitanei Castri in pratis Lonici, pro vehendo fœno, consilio illorum de parte Comitum, qui erant meliores boves totius Lonici, Comes misit milites, & abstulit boves meos, & dedit illos illi, cujus fuerant boves, qui machinam traxerunt memoratam. Dominus autem Gulielmus prædictum Tisonem condemnavit in restitutionem mihi faciendam, & ipsum fecit sic banniri, quod exire (54) de Baxiano non posset, nisi primò damnum restitueret, secundum sententiam: quæ sententia

(54) Fortè banno.

A nondum mandata est executioni, propter nimiam potentiam, quam idem Tiso habet, & habuit in Curia. Sub Potestaria istius divinitus combuxit totum Castrum Calderii cum magna virorum, & mulierum multitudine, quod & Dominus Eccelinus festinanter occupavit.

Tempore isto venit Dominus Imperator apud Portum Naonem, & ivit ad illum Dominus Albericus, qui magnificè per ipsum receptus est. Et cum de pluribus ad invicem loquerentur, inter cetera, quæ Dominus Albericus dixerat, dixit eidem, quod poterat intrare Veronam, & habere ipsam ad suam voluntatem, quia Dominus Eccelinus frater suus erat ibi, & ad honorem Imperatoris defendebat illam à Comite Sancti Bonifacii, & Lombardis, cum quibus jam communiter conspiraverat contra eundem Dominum Imperatorem. Ad hoc respondit Dominus Imperator: *Benedicis, & verum est, quod potestis eam mihi dare, & quod possum intrare illam; sed non habeo in presenti tantam gentem, quod honorificè possem eam tenere. Foret enim maximum obprobrium Imperatoriæ Majestati nostræ, si homines nostri possent nos ibi obsidere securi, vel nobis impunè resistere; sed placet nobis, quod defendatis ipsam usque ad tale tempus, tempore designato. Et ibi usque ad illud tempus veniemus cum tam horribili gentium multitudine, quod nobis non inveniemus resistere valentes:* quod & se facturum pro se, & fratre Dominus Albericus promisit eidem. Revertitur Dominus Imperator, & Dominus Eccelinus detinet Civitatem Veronæ.

Tempore isto Paduani cum Vicentinis obsiderunt Rivalentam, & habuerunt eam à Domino Ugutione, cujus erat, tali pacto, quod sibi debebat restitui. Et quamvis valde dissipatam, tamen Paduani eam restituerunt Domino Ugutioni de Crescentiis, cujus erat, qui tamquam prudens, & discretus, atque vir, & miles fortissimus, & omni largitate decorus, ipsum locum valde fortius solito munit, ipsamque inimicis suis omnibus invitis detinet honorificè, & cum magno vigore.

Exivit iste de Potestaria, successit huic Henricus de Riyolis, & facit guerram Domino Alberico, sicut (55) potest, & adjuvat Comitem Sancti Bonifacii contra Veronam. Ugutio autem Pili & ipse modis omnibus, quibus potest, palam, & occultè lædit Dominos de Romano, & vilipendendo ipsos verbis & factis, multa illis inferendo obprobria indecentia.

Paduani autem tunc valde inimicabantur Tarvisinis. Unde Dominus Albericus contra Paduanos conspiravit cum Tarvisinis; & die quadam, secundum voluntatem Tarvisinorum, ipse cum militibus suis equitavit ad Cittadellam, & ante portam bello, ac prælio commissis, ibi egregiè ac fortiter pugnavit Dominus Albericus, & circumcirca ipsam combuxit, sanusque & incolumis reversus est Baxianum. Et est notandum, quod usque ad illam diem hostiliter, & palam non audebant Tarvisini, nec Vicentini lædere Dominos de Romano, ad quorum prohibitionem fortè multum faciebant literæ, quas ego pro ipsis impetraveram apud Precinam à Domino nostro presenti Inviçtissimo Im-

(55) Sive patet.